

for at antage. Ikke fordi jeg mener, de skulde have ringere Betingelser, det er ikke min Mening at ville stille dem op f. Eks. som Nuller til de andre Tal, men fordi hele Udviklingen naturlig fører det med sig. Thi hvor i al Verden skulde de være andetsteds end der, hvor Konseilspræsidenten og Justitsministeren ere? Deres hele Opfattelse; Betragtning og Livsvirksomhed har jo formet sig saaledes, at de naturlig maa være der og ikke kunne være andre Steder. De tre ny Ministre, som paa rent parlamentarisk Vis ere tagne ud af dette Ting, ere tagne mellem de fire gamle mest trofaste Soldater. Sikrere Tropper end de tre ny Ministre have de fire gamle ikke haft. Naar de nu sidde i et Fællesskab, er der ingen Rimelighed for, at der skulde opvaagne separate Tendenser, naar de have været saa stærkt under Tømmen, som vi have set det i dette Ting.

Tilbage bliver saa kun Mulighed for Uensartethed i den nuværende højtærede Udenrigsministers Person, men jeg formoder, at han ikke vil komme til at spille nogen meget indgribende Rolle i praktisk dansk Politik. Jeg formener, at hans Stilling nærmest vil blive rent faglig; udadtil repræsenterende. Videre antager jeg heller ikke, den ærede Udenrigsministers Aspirationer gaa. Hans politiske Stilling er jo i Øjeblikket ret uklar; man siger, at han skulde være et halvt Aar gammel Venstremand, det er ikke nogen stor Anciennet at begynde med paa en saa fremskudt Stilling. Vi andre have maattet have langt flere Aar paa Bagen for at opnaa langt mere underordnede Stillinger. Men selvfølgelig, det gaar ikke altid efter Anciennet, og det skal det naturligvis heller ikke. Der er jo Fortilfælde af ret lignende Natur. Vi behøve ikke at gaa længere end til den ærede Justitsminister, han er heller ikke kommen i Vejret paa Anciennetets Vinger. Det er ikke saa grumme længe siden, at den ærede Justitsminister valgtes af Højre, arbejdede for Højre og slog Venstre med god Villie, men i en kort Aarrække har hans Avancement været ret betydeligt og ret solidt. I og for sig er det altsaa ikke nogen Umulighed at arbejde sig frem, selv om Springene gaa lidt rask, fra Højre, gennem liberal og moderat Venstre o. s. v. op i Venstrekabinetet. Det er en Udvikling, der er mulig, men store Betingelser for politisk Underlag for Fremtiden mener jeg ikke, at hverken den ærede Udenrigsminister eller nogen anden knytter dertil.

Jeg formoder altsaa ikke, at det vil bryde Enheden i Malleriet.

Naar jeg nu protesterer mod, at Ministeriet Deuntzer er faldet for et parlamentarisk Sværd, saa vil jeg være med til at understrege, hvad der er sagt flere Gange under denne Forhandling — det kan imidlertid ikke siges for tidt, lad os derfor sige det allesammen — at det ny Ministerium er dannet som et saa absolut Udtryk for Parlamentarismen som vel muligt. Dette Ministerium er saa parlamentarisk i Tilblivelsesmaade og Form, at det er om at gøre at understrege det saa stærkt, som det aldrig blev gjort ved Ministeriet Deuntzers Tiltræden. Jeg tror, at denne Understregning er noget af det nyttigste, vi kunne gøre, thi alt har formet sig saaledes, at vi kunne sige: nu har Parlamentarismen befæstet sig i vort Land, lad os nu ikke snakke længere om det. Det gøre vi jo heller ikke, det har jo fra alle Partier i Gaar lydt, saadan er det, ikke en af Partiernes Ordførere har taget Afstand fra det. Jeg gaar med til at trække Stregen op, og jeg vil haabe, det bliver gjort af alle, men i Erklæringen netop om Ministeriets parlamentariske Tilværelse vil jeg sige — jeg skyer ikke at sige det, uagtet jeg er vis paa, det vil blive udlagt og benyttet paa anden Vis end berettiget, men Herregud, jeg er saa vant til, at Folk misbruger Udtryk og lægger andet ind i dem, end hvad der er ment med dem. (*Anders Nielsen*: Ja, det sker af og til). Ja vist saa, det er der ikke noget at sige til, men man har klaret sig med det hidtil, og det gaar ogsaa nok i Fremtiden. . . . Men lad os saa understrege, at et Ministerium, der har en saa stærk parlamentarisk Tilværelse, ogsaa maa være belavet paa en lige saa parlamentarisk Afgang. Dertil kunde man sige, naa, du staar allerede og lægger Miner under Ministeriet og tænk paa, hvorledes du skal komme af med det. Saadan er det dog slet ikke, men det ene er lige saa nødvendigt som det andet. Ministeriet har ogsaa selv erkendt det, men fordi det er en Selvfølge, er det aldrig for tidligt — og det kan aldrig gøres for ofte — at understrege disse store almindelige Kernesætninger, hvorom det hele maa samle sig, og jeg trækker derfor den parlamentariske Streg lidt stærkere op og siger, at det ikke er nok, at Ministerierne blive til paa parlamentarisk Vis, *de skulde ogsaa forsvinde paa parlamentarisk Vis*. Dette er dog værd at understrege, især naar vi have set, at det